

DŘÍŠTÍ OBĚTI

JEFFERY DEAVER

JEFFERY DEEVER

PŘÍŠTÍ
OBĚTI

2011

Copyright © 2008 by Jeffery Deaver
Translation © 2010 by Dalibor Míček
Cover design © 2010 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE BODIES LEFT BEHIND,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2008,
přeložil Dalibor Míček
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Lukáš Foldyna
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: ≡ Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2011

ISBN 978-80-7303-635-5

Věnováno Robbymu Burroughsovi

*Nejpřehlednější cesta do Vesmíru
vede lesnatou divočinou.*

John Muir

1

DUBEN

TICHO.

Lesy kolem jezera Mondac halilo ticho tak hluboké, jak si jen člověk dokáže představit. Úplně jiný svět než zvířený chaos města, v němž manželská dvojice trávila každý pracovní den.

Klid rušilo jen občasné vzdálené houkání ptáků či duté kvákání žab.

A teď ještě jiný zvuk.

Téměř neslyšné zašustění listů. Dvojí zapraskání ulomené větvičky.

Kroky?

Ne, to není možné. Ostatní prázdninové domy u jezera ještě tohoto chladného dubnového pátečního odpoledne zejí prázdnotou.

Emma Feldmanová, žena těsně po třicítce, odložila sklenku martini na kuchyňský stůl, u jehož protější strany seděl její manžel. Zastrčila si pramen neposlušných černých kudrnatých vlasů za ucho a přešla k jednomu z umouněných oken. Venku viděla jen shluky cedrů, jalovců a černých smrků pnoucích se po příkrém svahu posetém kameny, jež připomínaly naprasklé, zažloutlé kosti.

Muž zvedl obočí. „Co se děje?“

Žena pokrčila rameny a vrátila se ke svému místu. „Nevím, nic jsem neviděla.“

Venku se opět rozhostilo ticho.

Emma, štíhlá jako útlé bílé břízy před domem, si setřepala modré kostýmové sako z ramenou. Na sobě měla sukni ze stejného kompletu a bílou halenku. Právnícké šaty. Vlasy stažené do uzlu. Právnícký účes. Na nohou punčochy – ale boty si vyzula.

Steven, který právě obracel pozornost k baru, si také svlékl sako a sundal si i pomačkanou proužkovanou kravatu. Šestatřicetiletý muž s nepoddajnou kšticí byl nyní oblečen jen do modré košile a tmavomodrých kalhot stažených páskem, nad nímž se nemilosrdně vzdouvalo kulaté břicho. Emmě to nijak nevadilo – manžel jí připadal roztomilý a dál se tím nezabývala.

„Koukej, co jsem sehnal,“ řekl muž, pohodil hlavou k pokoji pro hosty v patře a vytáhl z kabely láhev kašovitého bio džusu. Jejich společná kamarádka, která za nimi přijede na víkend z Chigaga, poslední týdny koketovala s tekutými dietami a lila do sebe ty nejnechutnější směsi.

Emma si přečetla složení nápoje a nakrčila nos. „Tak tohle si může klidně nechat. Já zůstávám u vodky.“

„A já pořád, proč tě mám tak rád.“

Kdesi v domě zavržalo, což se stávalo poměrně často. Stavba byla šestasedmdesát let stará a namísto oceli a kamene sestávala zejména ze dřeva. Kuchyně, v níž se právě nacházeli, měla čtvercový půdorys, byla obložená světlým borovicovým dřevem a z podlahy zřetelně vystupovaly nesourodé boule. Koloniální budova byla jednou ze tří staveb u soukromé cesty a stejně jako ostatní dvě okupovala pozemek o deseti akrech. Dala by se nazvat i domem u jezera, avšak vodní plocha šplouchala o kamenné pobřeží celých dvě stě metrů od vstupních dveří.

Dům stál na nevelké mýtině východně od výrazného vrchu. Lidé z chráněného území Středozápadu neradi slyšeli, když se kopcům tady ve Wisconsinu říkalo „hory“, přestože sahaly do výše dvou set až dvou set padesáti metrů. Právě teď se stavení koupalo v modravých stínech pozdního odpoledne.

Emma se zahleděla na zčeřenou hladinu jezera Mondac, jež se nacházelo dost daleko od úpatí kopce, aby ještě chytalo poslední paprsky zapadajícího slunce. Okolní krajina byla nyní, v časných jarních dnech, ještě neurovnaná a znavená, připomínala zplihlou srst zmoklého hlídacího psa. Dům byl mnohem krásnější, než by si byli mohli za normálních okolností dovolit – odkoupili jej jako zadluženou nemovitost. Už v momentě, kdy ji Emma viděla poprvé, věděla, že našla dokonalé prázdninové útočiště.

Ticho...

Koloniální stavba měla docela barvitou historii.

Před druhou světovou válkou ji nechal vystavět majitel velké chicagské společnosti působící v masném průmyslu. Teprve o mnoho let později vyšlo najevo, že podnikatel získal většinu svého jmění prodejem masa na černém trhu, čímž obcházel přídělový systém, který omezoval množství potravin na domácí půdě, aby se zajistil dostatek jídla vojákům. V roce 1956 bylo mužovo tělo objeveno na hladině jezera – pravděpodobně se stal obětí veteránů, kteří se dozvěděli o jeho válečných aktivitách. Ti pak převrátili dům vzhůru nohama ve snaze najít ukrytou ilegálně nabytou hotovost.

V žádné z verzí, které o podnikatelově smrti kolovaly, nefigurovali duchové, avšak Emma a Steven historiky rádi příkrášlovali. Kdykoliv k nim někdo přijel na návštěvu, škodolibě se bavili na hostův účet a sledovali, kdo si po vyslechnutí příběhu zásadně rozsvěcuje v koupelně a kdo se nebojí vyjít do tmy.

Zvenčí se ozvala další dvě zapraskání, pak třetí.

Emma se zamračila. „Slyšels to? Už zase. Ten zvuk jde odněkud zvenku.“

Steven vykoukl z okna. Zaskučel vítr, po chvíli znovu. Muž se obrátil zpátky do místnosti.

Žena sklouzla očima ke svému diplomatickému kufříku.

„Já to viděl,“ pravil Steven výhrůžně.

„Co jako?“

„Ať tě ani nenapadne to otvírat.“

Zasmála se – avšak bez náznaku humoru.

„Víkend bez práce,“ připomněl jí. „Tak jsme se přece dohodli.“

„A co tam schováváš ty?“ otázala se Emma a bradou pokynula ke Stevenovu batohu, zatímco zápasila s víčkem sklenice oliv.

„Pouze dvě věci, které ovšem mají souvislost s případem, Vaše Ctihodnosti. Román od le Carrého a láhev merlotu, kterou jsem si syslil v práci. Dovolíte, abych druhý předmět zapsal na seznam důk...“ Hlas se mu vytratil. Znovu se otočil k oknu, skrze něž viděl změť křovinatých dřevin a větví a kamenů barvy dinosauřích kostí.

I Emma se zadívala ven.

„Tak *tohle* jsem teda slyšel i já,“ poznamenal muž a dolil manželce martini. Emma hodila do obou skleniček po jedné olivě.

„Co to bylo?“

„Vzpomínáš na toho medvěda?“

„Ale ten nešel až k baráku.“ Přitukli si a upili čiré tekutiny.

„Vypadáš zase zavalená prací,“ ozval se Steven. „O co jde, pořád ten případ s odbory?“

Prošetřování akvizice jisté obchodní společnosti odhalilo náznaky podvodu v souvislosti s odborovými svazy přístavního dělnictva v Milwaukee. Do záležitosti se vložila vláda a akvizice byla dočasně odložena, což nikoho netěšilo.

Emma však odpověděla: „Tohle je něco jiného. Jeden z našich klientů vyrábí součástky do aut.“

„Jo, vím, společnost Kenosha Auto. Vidiš, jak tě poslouchám.“

Obdařila manžela překvapeným pohledem. „No, ukazuje se, že výkonný předseda je pěkný hajzl.“ Povyprávěla mu o případu zahrnujícím tragické úmrtí – a součástky hybridního automobilového motoru. Šlo o groteskní nehodu, při níž spolujezdce zabil elektrický proud. „Šéf jejich oddělení výzkumu a vývoje po mně *vyžaduje*, abych vrátila celou technickou dokumentaci. Chápeš to?“

„Ten tvůj druhý případ se mi líbil víc,“ odvětil Steven. „Ten s tím státníkem, jeho poslední vůlí, závětí... a sexem.“

„Psst!“ sykla žena vyděšeně. „Nezapomeň, že jsem se o tom nikdy ani slůvkem nezmínila.“

„Jsem jako hrob.“

Emma napíchla olivu a snědla ji. „A co ty? Jak ses dneska měl?“

Steven se rozesmál. „Prosím tě... Já nevydělávám tolik, abych se o práci bavil i po pracovní době.“ Feldmanovi představovali zářný příklad toho, jak může – navzdory všemu očekávání – skončit obyčejná schůzka naslepo. Emma, která vystudovala na Univerzitě George Washingtona a jako nejlepší v ročníku pronášela závěrečnou řeč, pocházela z bohaté rodiny původem z Milwaukee a Chicaga. Steven, absolvent bakalářského oboru na nevýznamné vysoké škole, dychtěl pomáhat společnosti. Přátelé jim dávali nanejvýš půl roku; svatba v Door County, na niž pak

byli všichni pozváni, se konala přesně osm měsíců po jejich prvním setkání.

Steven vytáhl z nákupní tašky trojúhelník měkkého sýra brie a balíček keksů a otevřel je.

„No dobře. Tak ale jenom trochu.“

Křup, křup...

Muž se zamračil a Emma vyplašeně řekla: „Tohle už mě ale fakt trochu děsí, lásko. To byly *jasné* kroky.“

Tři prázdninová sídla stála asi dvanáct, možná patnáct kilometrů od nejbližšího obchodu a benzínové stanice a zhruba dva kilometry od okresní silnice, k níž vedl prašný pruh cesty, která se nepřiliš úspěšně vydávala za vozovku. Valnou část pozemků v oblasti zabírala největší wisconsinská přírodní rezervace, národní park Marquette. Jezero Mondac a tři domy tvořily uzavřenou soukromou enklávu.

Velmi soukromou.

A velmi opuštěnou.

Steven zamířil do komory, odhrnul zplihlý béžový závěs a nahlédl přes zastřižený ozdobný keř k boku domu. „Nic. Myslím, že...“

Najednou Emma zaječela.

„Co je, lásko?!“ zařval Steven.

Zadním okénkem si je prohlížel temný obličej. Muž měl přes hlavu nataženou punčochu, ale přesto se daly rozpoznat krátké světlé vlasy a barevné tetování na jeho krku. V očích se zračilo jemné překvapení z toho, že se dívá na lidi tak zblízka. Na sobě měl nevýraznou olivově zelenou maskovací vojenskou bundu. Jednou rukou klepal na sklo, ve druhé držel brokovnici ústím hlavně nahoru. A děsivě se usmíval.

„Bože můj,“ hlesla Emma.

Steven vytáhl mobilní telefon, s cvaknutím přístroj otevřel a vyfukal pár čísel. „Já ho zvládnou. Ty běž zamknout hlavní vchod,“ řekl manželce.

Emma se rozběhla ke dveřím. Sklenici v roztržitosti upustila na zem; olivy se rozkutálely mezi střepy a nalepily na sebe vrstvu prachu. V tu chvíli žena s jekotem postřehla, jak se rozrazily kuchyňské dveře. Vetřelec jejímu muži vytrhl telefon z ruky a při-

špendlil jej ke stěně. Na zem spadla stará sépiově hnědá fotografie krajiny v rámu a roztránila se.

Vzápětí se rozletěl i přední vchod a dovnitř vešel druhý muž, hlavu rovněž zakrytou pleninou. Dlouhé tmavé vlasy měl přilepené k temeni. Byl vyšší a robustnější než jeho kumpán a v mohutné tlapě držel černou pistoli, která se v ní téměř ztrácela. Zatlačil Emmu do kuchyně a první útočník mu hodil zabavený telefon. Vyššího násilníka sice úhel trajektorie trochu zarazil, přesto se jen podrážděně zašklebil a snadno zachytil přístroj volnou rukou. Pak jej strčil do kapsy.

„Prosím...“ naléhal Steven. „Co po nás...?“ Hlas se mu roztrásl.

Emma se rychle odvrátila. Čím méně toho uvidíme, tím vyšší bude naše šance na přežití, běželo jí hlavou.

„Prosím,“ opakoval Steven, „prosím. Vemte si, co chcete, jenom nás nechte na pokoji. Prosím.“

Emma civěla na tmavou pistoli v dlani silnějšího útočníka. Na sobě měl černou koženou bundu a podobné boty jako jeho společník – takové, jaké nosívají vojáci.

Dvojice přestala muže zajímat. Namísto toho se rozhlíželi po domě.

Emmin manžel pokračoval: „Dáme vám, co budete chtít. Venku stojí mercedes. Zajdu pro klíčky...“

„Postačí, když zmlknete,“ sykl vyšší z mužů a pohodil pistolí.

„Máme peníze, kreditní karty – klidně i debetní. Dám vám PIN.“

„Co chcete?“ tázala se Emma plačtivě.

„Pššš.“

Kdesi ve starobyklých útrokách domu znovu zavržalo.

„COŽE?“

„No, prostě zavěsil.“

„Na devětsetjedenáctce?“

„Jo. Někdo prostě zavolal, vyhrkl ‚Tohle...‘ a pak zavěsil.“

„Co že řekl?“

„‚Tohle‘. Slovo ‚tohle‘.“

„T-O-H-L-E?“ opakoval šerif Tom Dahl. Bylo mu třiapadesát let, měl hladkou pihovatou tvář jako nějaký teenager a zrzavé vlasy. Na sobě měl světle hnědou košili od policejního stejnokroje, která zdaleka nevypadala tak dobře jako přede dvěma lety, když mu ji manželka kupovala.

„Ano pane,“ odvětil Todd Jackson a podrbal se na očním víčku. „A pak se spojení přerušilo.“

„*Spojení se přerušilo, nebo zavěsil? To je totiž rozdíl.*“

„To nevím. Aha, už chápu, kam míříte.“

Pátek sedmnáctého dubna, dvaadvacet minut po páté odpoledne. Ve wisconsinském okrese Kennesha patřila tahle doba k těm klidnějším. Lidé totiž obvykle zabíjeli své sousedy nebo i sami sebe – ať už úmyslně nebo náhodou – buď v dřívějších hodinách, anebo později. Dahl se v těchto tendencích orientoval stejně snadno jako v jízdním řádu, jako by je někdo vytiskl do pomocné brožury. Kdyby za čtrnáct let svého působení v instituci prosazující právo nepoznal zvyklosti svěřené oblasti do posledního detailu, neměl by na svém místě co dělat.

Na šerifově oddělení, které sídlilo ve starém baráku přilepeném k novostavbě těsně vedle soudní budovy a radnice, sloužilo ten den osm zástupců. Starý dům pocházel ze sedmdesátých let devatenáctého století, nový vyrostl přesně o sto let později. Část nové budovy, v níž Dahl a jeho tým pracovali, odpovídala modernímu trendu nepřepažovat prostory stěnami, a tak byla rozlehlá místnost plná malých kójí oddělených překližkami a volně přístupných pracovních stolů. Všichni policisté, kteří se tu nyní nacházeli, šest mužů a dvě ženy, měli oblečené uniformy; některé byly jako naškrobené, jiné připomínaly uválené prostěradlo po prohýřené noci – podle toho, kdy jejich nositelům začala služba.

„Děláme na tom,“ oznámil Jackson. I on měl pokožku hladkou jako dítě, ovšem v jeho případě se nebylo čemu divit – bylo mu o polovinu méně než jeho nadřízenému.

„‚Tohle‘,“ dumal šerif nahlas. „Už se ozvali z laboroky?“

„Myslíte kvůli Wilkinsovi?“ Jackson se poškrábal za tuhým límečkem. „Metamfetamin to nebyl. Prostě nic zvláštního.“

I v okrese Kennesha, který obývalo pouhých 34 021 obyvatel, se stala tato droga příšernou metlou. Uživatelé speedu byli na-prosto bezohlední a v šíleném zoufalství byli schopní všeho, aby ho získali. Totéž platilo o těch, kteří prášek v touze po tučném zisku z jeho prodeje vyráběli. Metamfetaminu bylo přisuzováno více vražd než kokainu, heroinu, hašiši a alkoholu dohromady. Nezanedbatelná nebyla ani náhodná úmrtí způsobená opařením a spáleninami při výrobě drogy či předávkování při jejím požití, jichž se objevovalo přibližně stejně jako vražd v souvislosti s ní. Sotva před pár dny uhořela čtyřčlenná rodina v obytném přívěsu, který vzplanul poté, co matka zkolabovala v kuchyni při vaření nové zásoby. Pravděpodobně se předávkovala, když ochutnávala čerstvý výtvar ještě z hrnce, uvažoval Dahl.

Zatnul zuby. „Sakra. Zatraceně. Vaří, všichni to víme. Akorát si s náma hraje jako kočka s myší, nic víc. Už jenom za to bych ho rád strčil za mříže. Tak odkud přišel ten hovor na devět set jedenáct? Z nějaké pevné linky?“

„Ne, volal někdo z mobilu. Proto to trvá tak dlouho.“

Zjistit polohu volajícího v nouzi umožňoval dispečerovi systém E911, zavedený v okrese Kennesha už před mnoha lety. Vztahoval se i na mobilní telefony, avšak sledování signálu v kopcovitém terénu této části Wisconsinu bylo poněkud obtížnější a někdy se nedařilo vůbec.

Tohle...

Zpoza stolu zavaleného papíry se ozval ženský hlas. „Todde, chce s tebou mluvit komunikační.“

Policista přešel ke svému místu a Dahl se vrátil k hromadě hlášení o zatčení, která musel korigovat jak jazykově, tak s ohledem na trestní řád.

Po chvíli se před ním Jackson znovu objevil. Obě židle nechal volné a jen tak přešlapoval na místě, jak měl ve zvyku. „Tak jo. Ten hovor na devět jedna jedna přišel od jezera, šerife.“

Divné, blesko Dahlovi hlavou. Tam nahoře to nikdy neměl rád. Jezero se krčilo přímo uprostřed národního parku Marquette, to mu také nahánělo husí kůži. Vyšetřoval v těch končinách dvě

znásilnění a dvě vraždy; u posledního případu se jim podařilo zjistit pouze nepatrné zbytky těla oběti. Mrkl na mapu pověšenou na zdi. Nejbližší městečko Clausen se nacházelo ve vzdálenosti zhruba deset dvanáct kilometrů od jezera. Nikdy je nenavštívil, ale představoval si ho jako tisíce jiných ve Wisconsinu – benzínová stanice, samoobsluha, kde jde pivo na odbyt stejně dobře jako mléko, a restaurace, kterou člověk hledá obtížněji než místního drogového dealera. „Jsou tam vůbec nějaké baráky?“

„Jako u jezera? Myslím, že jo.“

Dahl zacivěl na modrý oblázek jezera Mondac na mapě. Bylo obehnané úzkým pruhem soukromého pozemku, který dále obklopoval rozlehlý park Marquette.

Tohle...

„Kempy jsou zavřené až do května,“ dodal Jackson.

„Čí to byl telefon?“

„Na to ještě čekáme.“ Mladý policista měl rovné pískové vlasy upravené do špiček trčících do všech stran. Přesně podle poslední módy. Dahl nosil devět desetin svého života obyčejného ježka.

Rutinní hlášení přestala šerifa zajímat a stejně tak pustil z hlavy oslavu narozenin jednoho ze služebně starších kolegů, která měla začít za hodinu v baru Eagleton Tap. Počítalo se s potoky piva a ještě před chvílí se na ni docela těšil. Teď však vzpomínal na loňskou příhodu, kdy jeden chlápek – registrovaný sexuální delikvent, který nadto nepobral moc rozumu – sebral před základní školou Johnnyho Ralstona. Chlapec měl ještě dost ducha-přítomnosti na to, aby na svém mobilním telefonu zmáčkl tlačítko opakovaného vytáčení posledního volaného čísla a přístroj nenápadně zastrčil do kapsy kalhot, zatímco jej zvrhlík vozil po okolí a vyptával se, jaké filmy se mu líbí. Trvalo osm minut, než je našli.

Zázrak moderní elektroniky. Díky bohu za Edisona. A za Marconiho. A za telefonní společnosti.

Dahl se protáhl a poškrábal se na noze u jizvičky po starém střelném zranění. Zásah jej ani moc nebolel a rána při jediné přestřelce v průběhu bankovní loupeže za poslední roky nejspíš vyšla ze zbraně jednoho z jeho vlastních mužů. „Tak co myslíš, Todde? Podle mě by člověk neřekl ‚Tohle je přesně to číslo, na které jsem se chtěl dovolat,‘ ale spíš ‚Tohle je nouzové volání‘. Ne?“

„A pak mohl ten volající ztratit vědomí.“

„Nebo ho někdo střelil nebo ubodal. Ta linka prostě ohluchla?“

„Jo. Peggy se pokoušela volat zpátky, ale ozvala se jí hlasová schránka – hned, bez zazvonění.“

„A je v ní nějaký vzkaz?“

„Jenom ‚Ahoj, dovolali jste se Stevenovi. Teď nemůžu k telefonu.‘ Žádné příjmení. Peggy nechala zprávu, aby se jí ozval.“

„Že by nějaký výletník na člunu na jezeře?“ uvažoval nahlas Dahl. „Mohl se dostat do potíží.“

„Kdo by tam v tomhle počasí co dělal?“ Duben dokázal být ve Wisconsinu stále hodně mrazivý a na tuto noc hlásili teploty pod nulou.

Šerif pokrčil rameny. „Moji kluci se s klidem vrhli do vody, co by odradila pomalu i ledního medvěda. A vodáci jsou stejní fanatici jako golfisti.“

„Já golf nehraju.“

Další zvolání: „Máme jméno, Todde.“

Mladý policista k Dahlově údivu odkudsi vyčaroval notes a pero. „Tak povídej.“

„Steven Feldman. Fakturační adresa na to telefonní číslo je Melbourne dva jedna devět tři, Milwaukee.“

„Takže jde o prázdninové sídlo u jezera Mondac. Právník nebo doktor, žádný žebrák to nebude. Projedte ho,“ nařídil šerif. „A jak zní to telefonní číslo?“

Jackson mu je dal přepsat a pak se vrátil na své pracovní místo a prohledal všechny důležité státní i federální databáze – NCIC, VICAP, wisconsinský trestní rejstřík a internetový prohlížeč Google.

Dubnová obloha za oknem zářila jasnou modří jako dívčí šaty do tanečních. Dahl miloval vůni vzduchu v téhle části Wisconsinu. V největším kenneshském městě Humboldt se na rozloze spousty kilometrů prohánělo sotva sedm tisíc vozidel. Cementárna sice vypouštěla do ovzduší nějaké smetí, ale v celé oblasti to byl jediný výrobní podnik a nikdo si nestěžoval, odmyslel-li místní úřad ochrany životního prostředí, a ten se neozýval nijak hlasitě. Vidět bylo na kilometry daleko.

Nástěnné hodiny ukazovaly tři čtvrtě na šest.

„Tohle,“ přemítal Dahl nahlas.

Ve dveřích se znovu zjevil Jackson. „Tak už to mám, šerife. Feldman dělá pro město. Je mu šestatřicet, ženatý. Manželka Emma, třicet čtyři let, právnička. Firma Hartigan, Reed, Soames a Carson.“

„Cha! Právnička. Vyhrál jsem.“

„Ani jeden nemá žádné potíže, žádný zatykač, nic takového. V rodině jsou dvě auta, mercedes a cherokee. Děti žádné. Vlastní tam dům.“

„Kde?“

„No u jezera. Dohledal jsem smlouvu, nemají žádnou hypotéku.“

„Takže vlastníci bez dluhů? Teda.“ Dahl popáté zmáčkl tlačítko opakovaného vytáčení. Okamžitě se ozvala hlasová schránka: „Ahoj, dovolali jste se Stevenovi. Teď nemůžu k telefonu...“

Další zprávu už šerif volanému nenechal. Ukončil spojení a chvíli nechal palec v kolíbece telefonu. Na centrále neměli na jméno Feldman v oblasti Mondac žádný záznam. Sundal prst z přístroje a vytočil číslo místního právního zástupce státní telefonní společnosti.

„Ahoj, Jerry, tak jsem tě ještě stihl. Tady Tom Dahl.“

„Zrovna jsem byl na cestě ke dveřím. Co se děje? Máme nějaký zatykač? Hledáme teroristy?“

„Ha ha. Stačí, když mi řekneš, jestli je do některého z domů u jezera Mondac zavedená pevná linka.“

„Kdeže to?“

„Asi třicet kilometrů odsud na sever, možná pětadvacet. Přesná adresa zní Lake View tři.“

„Ten název, Mondac, označuje i město?“

„To ne, je tam jen taková samozvaná osada.“

Chvíli nato ze sluchátka zaznělo: „Tak nic, žádná pevná linka tam nevede. Ani naše, ani nikoho jiného. Dneska všichni používají mobily.“

„Co by na to řekl tatka Bell?“

„Kdo?“

Když se rozloučili, Dahl se zadíval na papír s poznámkami od Todda Jacksona. Zavolal do kanceláře Stevena Feldmana na odbor sociálních služeb radnice v Milwaukee, ale ozval se mu

záznamník. Zavěsil. „Zkusím manželku. Právnícké firmy nikdy nespí – rozhodně ne ty, co mají v názvu čtyři jména.“

Telefon zvedla mladá žena, asistentka nebo sekretářka, a Dahl se představil. Poté přešel přímo k věci: „Snažíme se spojit s paní Feldmanovou.“

Odmilka, která následovala pokaždé, a pak: „Stalo se něco?“

„Ne ne, jenom rutinní ověřování. Podle našich informací by se teď měla zdržovat v prázdninovém domku u jezera Mondac.“

„Ano, to je pravda. Odjela tam s manželem a kamarádkou z Chicaga hned po práci. Chystali se tam na celý víkend. Prosím vás, řekněte mi, jestli se něco děje. Stala se nějaká nehoda?“

Hlasem, jímž Tom Dahl oznamoval jak smrtelné nehody, tak i nová narození, nyní řekl: „Nic, o čem bychom věděli. Jenom bych s Emmou Feldmanovou rád mluvil. Mohla byste mi dát její telefonní číslo, prosím?“

Chvilé mlčení.

„Tak to můžeme udělat jinak. Vy mě neznáte, takže jestli se budete cítit líp, já teď položím sluchátko a vy zavolejte na centrálu okresu Kennesha a požádejte je, aby vás spojili s šerifem.“

„Jo, to by šlo.“

Zavěsil. Asi o minutu později se přístroj znovu rozezvonil.

„Moc jsem nevěřil, že se ještě ozve,“ utrousil Dahl směrem k Jacksonovi a zvedl sluchátko.

Tentokrát mu asistentka nadiktovala číslo mobilního telefonu Emmy Feldmanové. Šerif požádal ještě o jméno a telefon její přítelkyně.

„To je Emmina kolegyně z její bývalé práce, tu vůbec neznám.“

Dahl ještě asistentku poprosil, aby Emmě vyřídila, kdyby náhodou volala, ať se spojí s oddělením šerifa, a pak se rozloučili.

I Emmin telefon se ihned přepnul do hlasové schránky.

„Tohle,“ zamumlal šerif znovu a dlouze vydechl jako v dobách, kdy ještě kouřil, než s tím přesně před sedmi lety a čtyřmi měsíci přestal. Rozhodl se. „Budu spát líp, když... Má tam někdo službu?“

„Nejblíž je Eric. Zrovna v Hobartu prověřoval krádež auta, ze které se vyklubal trapný omyl. ‚Jejda, asi jsem měl nejdřív zavolat manželce.‘ Něco na ten způsob.“

„Eric. Hmmm.“

„Ohlásil se před pěti minutami. Šel se najíst do Boswich Falls.“

„Eric.“

„Jinak do třiceti kilometrů nikdo. Tuhle roční dobu tam ostatně nebývá nikdy nikdo, kemp je ještě zavřený, nic moc se tam neděje.“

Dahl se zadíval přes prosklenou stěnu kanceláře na pracovní místa svých podřízených. Jimmy Barnes, kterému dnes pořádají oslavu u příležitosti jeho zítřejších narozenin, stál mezi dvěma kolegy a všichni se hlasitě smáli. Ten vtípek musel být hodně zábavný a jistě se večer bude mnohokrát opakovat.

Očima utkvěl na prázdném stole a lehce sebou škubl, když sjel prsty ke zraněnému stehnu.

„JAK TO ŠLO?“

„Joey je v pořádku,“ řekla. „Vůbec nic mu není.“

Brynn se dívala, jak její manžel Graham v kuchyni předvádí své schopnosti při dvou velmi různorodých činnostech. Připravoval těstoviny a současně pokračoval v pokládce nové dlažby. Asi dva čtvereční metry kuchyňské podlahy ohraničovala žlutá policejní páska.

„Ahoj, Grahame,“ zvolal chlapec.

„Nazdar, mladý muži. Jak se cítíš?“

Štíhlý dvanáctiletý hoch v kalhotách s početnými kapsami, větrovce a černé vlněné čepici zvedl paži. „Parádně.“ Se svými sto šedesáti pěti centimetry byl téměř stejně vysoký jako jeho matka. Kulatý obličej měl posetý pihami, jež ovšem po Brynn nezdědil, na rozdíl od rovných kaštanově hnědých vlasů, které mu trčely zpod pletené pokrývky hlavy.

„Ani nenosíš pásku? Tak to tě holky moc litovat nebudou.“

„Ha ha.“ Při zmínce o děvčatech Grahamův nevlastní syn pohrdavě nakrčil nos. Vytáhl si z chladničky krabici s ovocnou šťávou, strčil do ní slámku a vypil obsah.

„Dnes budou k večeři špagety.“

„Dob-rý.“ Chlapec okamžitě zapomněl na zranění po pádu při jízdě na skateboardu i na spolužačky. Rozběhl se ke schodům a vyhnul se hromádkám knih, které ležely na spodních stupních nachytané na vyhození neznámo kdy.

„Tu čepici!“ křikl za ním Graham. „V domě...“

Hoch si strhl čapku a běžel do schodů.

„Pomalů,“ napomínal ho otčím. „Máš zraněnou ruku.“

„Je v pořádku,“ zopakovala Brynn. Pověsila si tmavozelenou bundu do skříně v předsíni a vrátila se do kuchyně. Středozápadní kráska. Vysedlé lícní kosti jí dodávaly vzhled původní obyvatelky Ameriky, přestože byla čistokrevná běloška norského původu zhruba v proporcích, které naznačovalo její jméno: Kristen Brynn McKenzieová. Lidé, kteří ji neznali, ji zejména kvůli po ramena dlouhým vlasům staženým do uzlu pokládali za bývalou baletku, která se stáhla do pohodlného ústraní, ačkoliv Brynn kromě školy a klubu nikde jinde v životě netančila.

Jediný ústupek marnivosti představovalo barvení a trhání obočí, i když i tyto kosmetické zásahy zůstaly spíš v rovině dlouhodobých plánů než praktické realizace. Pokud se její vzhled vyznačoval nějakou nedokonalostí, pak to byla spodní čelist, která při pohledu zepředu vypadala poněkud pokřiveně. Brynn tuto vadu na kráse z duše nenáviděla, přestože ji Graham označoval za šarmantrní a sexy.

Teď se zeptal: „Takže tu ruku nemá zlomenou?“

„Ne, jenom si pořádně sedřel kůži. V jeho věku je tělo ještě pružné.“ Nahlédla do hrnce. Graham vařil vynikající těstoviny.

„Tak to se mi ulevilo.“ V kuchyni bylo horko a sto devadesát centimetrů vysoký Graham Boyd si vyhrnul rukávy, čímž odhalil svalnaté paže a dvě jizvičky. Na zápěstí nosil hodinky s hodně odřeným pozlacením a na prsteníku jediný šperk, poškrábaný snubní prsten, stejně zašlý jako Brynnin, která jej nosila nad zásnubním prstýnkem s bílým kamínkem. Oba si nasadila v rozmezí jednoho měsíce.

Graham otevřel dvě konzervy s nakládanými rajčaty, víka jako by pod jeho silnýma rukama sama odskočila, že snad ani

nemusel použít otvůrák. Pak ztlumil plamen, protože cibule se již škvařila. „Unavená?“

„Docela jo.“

Z domu odešla v půl šesté, dlouho před začátkem denní směny, ale cestou na stanici se chtěla zastavit na parkovišti karavanů, kde předchozího dopoledne došlo k domácí hádce. Nikdo nebyl zatčen a dvojice se s výčitkami svědomí a mnoha vzlyky nakonec usmířila. Přestože se objímali, Brynn se chtěla přesvědčit, zda silná vrstva líčidla náhodou nemaskovala modřiny, které si žena přála před policií ukryt.

Nemaskovala, jak se Brynn kolem šesté na vlastní oči přesvědčila. Ta žena si prostě potrpěla na mejkap.

Po časném začátku chtěla brzy skončit, což v jejím případě znamenalo pět odpoledne, ale pak jí zavolala její přítelkyně, zdravotní sestra z pohotovosti. „Neboj se, Brynn, je v pořádku.“

O deset minut později už seděla na ošetřovně se svým synem.

Znovu nahlédla do hrnce a pak přičichla k hnědé blůze uniformy zástupce šerifa. „Smrdím jak tchoř.“

Graham občas nahlédl do jedné z asi padesáti kuchařek uložených na třech policích. Většinou patřily Anně, která si je přivezla, když se k nim po skončení chemoterapie nastěhovala. Graham v nich hledal poučení i inspiraci, protože tuto část domácích povinností vzal dobrovolně na svá bedra. Jeho tchyně se jako kuchařka moc nevyznamenal a Brynn... Inu, vaření nepatřilo k jejím silným stránkám.

„Och jej, zapomněl jsem na sýr,“ povzdechl si, když bezvýsledně prohledal malou spižírnu. „Nebude to ono.“ Otráveně drtil mezi palcem a ukazovákem oregano a sypal je do hrnce.

„Jak ses celý den měl?“ zeptala se ho Brynn.

Pověděl jí o zavlažovacím systému, který se na apríla zbláznil a začal kropit trávník. Po následných mrazech, které nepřekvapily nikoho kromě majitele domu, na deseti nebo dvanácti místech popraskal a změnil zahradu v záplavové území.

„Pěkně jsi s tím pohnul,“ ukázala na hotovou dlažbu.

„Jde to celkem snadno. Tak co, odpovídal trest zločinu?“

Tázavě nakrčila obočí.

„Joey a jeho skateboard.“

„Jo ták. Zakázala jsem mu prkno na tři dny.“

Graham mlčel, soustředil se na omáčku. Má to snad znamenat, že ji pokládá za příliš mírnou matku? „Možná i na dýl. Řekla jsem mu, že se ještě uvidí.“

„Taková věc by se měla zakázat,“ ušklíbl se. „Sjíždět po zábradlí a skákat do vzduchu? Šílené.“

„Stalo se to na školním dvoře. Na schodech. Na těch třech schodech, co vedou na parkoviště. Prý po nich jezdí všichni kluci.“

„Měl by nosit helmu, jenže já ji věčně vidím doma.“

„To je pravda. Však už ji nosit bude. Mluvila jsem s ním o tom.“

Graham přešel pohledem trasu, kudy chlapec zmizel ve svém pokoji. „Možná bych si s ním měl promluvit já. Jako chlap s chlapem.“

„Nedělej si s tím starosti. Nechci na něj moc tlačit. Myslím, že si odnesl důrazné ponaučení.“ Brynn si otevřela pivo, na doušek vypila půl láhve a snědla hrst lupínků. „Jdeš si večer zahrát poker?“

„Říkal jsem si, že bych zašel.“

Přikývla a dívala se, jak velkýma rukama vyvaluje masové kuličky.

„Zlato?“ zavolal starší ženský hlas. „Jak se má náš chlapeček?“

„Ahoj, mami.“

Čtyřiasedmdesátiletá Anna stála ve dveřích, jako obvykle hezky oblečená. Dnes na sobě měla černý kalhotový kostým a zlatou halenku. Účes jí krásně držel, což nebylo nic divného, protože se teprve včera vrátila od kadeřníka. Čtvrtky si s železnou pravidelností vyhradila pro návštěvy salonu Style Cuts.

„Jenom pár oděrek a modřin.“

„Jel na skateboardu po schodech,“ podotkl Graham.

„Ach, proboha svatého.“

„Sjel po třech stupních, ne *po schodech*,“ opravila ho Brynn a napila se piva. „Je v pořádku a už to neudělá. Opravdu nešlo o nic vážného. Takové věci jsme v dětství dělali všichni.“

„Co dělala *ona* jako děčko?“ zeptal se Graham tchyně a ukázal bradou na manželku.

„Jejda, já bych mohla vyprávět!“ Jenže nikdy nic neřekla.

„Co kdybych ho vzal třeba na paintball?“ navrhl. „Ať si vybije přebytečnou energii.“

„Dobrý nápad.“

Graham trhal salát na drobné kousky. „Budou špagety, Anno. Dáš si s námi?“

„Ráda. Víš, že mi chutná všechno, co uvaříš.“ Vzala si od zetě sklenku vína, kterou jí nalil.

Brynn se dívala, jak manžel vytahuje z kredence talíře. „Nejsou zaprášené? Myslím od toho, jak jsi kladl dlaždičky.“

„Určitě ne. Zalepil jsem spáry páskou a sundal ji, až když jsem byl hotový.“

Brynn po krátkém zaváhání nádobí přesto umyla.

„Mohli byste mě někdo večer odvézt k Ritě?“ požádala Anna. „Megan musí vyzvednout syna. Jenom na hodinku, maximálně hodinu a půl. Slíbila jsem, že jí pomůžu s toaletou a koupáním.“

„Jak se jí daří?“ zajímala se Brynn.

„Moc dobře ne.“ Anně a její dlouholeté přítelkyni diagnostikovali rakovinu prakticky současně. Anně chemoterapie pomohla, Ritě ne.

„Já tě tam zavezu,“ řekla Brynn matce. „V kolik?“

„Kolem sedmé.“ Anna se otočila zpátky k obývacímu pokoji, srdci Brynnina domku na předměstí Humboldtů. V televizi běžely večerní zprávy. „Ježíšmarjá, další bombový atentát. Co je tohle za lidi?“

Zazvonil telefon a Graham zvedl sluchátko. „Ahoj, Tome. Jak se vede?“

Brynn odložila láhev s pivem a podívala se na manžela, který držel v mohutné tlapě sluchátko. „Jo, díval jsem se. Parádní zápas. Asi chceš mluvit s Brynn, vid? Moment, hned ti ji předám.“

„Šéf,“ zašeptal a podal jí sluchátko, pak se vrátil k vaření.

„Tome?“

Šerif se zeptal na Joeyho a Brynn se obávala dalšího kázání ohledně nebezpečné jízdy na skateboardu, ale Tom jí popsal problém s telefonátem od jezera Mondac. Pozorně poslouchala a přikyvovala.

„Potřebuju, aby to někdo prověřil, Brynn, a ty to tam máš nejbliž.“

„A co Eric?“

Graham škrtl kamínkovým zapalovačem a v roji jisker zapálil na sporáku další hořák.

„Byl bych raději, kdybys tam zajela ty. Znáš Erika.“

Graham míchal obsah hrnce. Sice to byly většinou konzervy, ale přesto se své činnosti věnoval, jako kdyby vařil nasekané ingredience z vlastní zahrádky. V obývacím pokoji nahradila hlasatele Katie Couricová a Anna se zaradovala: „To už je lepší. Takto by měly zprávy vypadat.“

Brynn se na chvíli zamyslela a pak prohlásila: „Dlužíš mi půlden volna, Tome. Dej mi adresu.“

Graham se otočil k manželce.

Dahl podal sluchátko zástupci Toddu Jacksonovi, který kolegyni nadiktoval adresu a poradil jí, jak se tam nejlíp dostane. Pečlivě si údaje zapsala a zavěsila. „Nějaký problém u jezera Mondac.“ Podívala se na láhev s pivem, ale už se nenapila.

„Ach, zlato,“ povzdechl si Graham.

„Promiň,“ omluvila se. „Chtěla jsem mu vyhovět. Pokládala jsem to za svou povinnost. Kvůli Joeymu jsem odešla dřív z práce.“

„Ale o tom se šerif nezmínil.“

Zaváhala. „Nezmínil. Ale mám to tam opravdu nejbliž.“

„Slyšel jsem, že jste mluvili o Erikovi.“

„Jsou s ním potíže. Vždyť jsem ti o něm posledně vykládala.“

Eric Munce odebíral magazín *Soldier of Fortune*, na kotníku nosil druhou zbraň, jako kdyby sloužil v centru Detroitu, a čmúchal kolem metamfetaminových laboratoří, místo aby dával dýchnout řidičům a domlouval nezletilým, že mají být v deset večer doma.

„Mám zavolat Ritě?“ zeptala se Anna od dveří.

„Nemusíš, já tě odvezu,“ řekl Graham.

Brynn uzavřela láhev zátkou, kterou vytáhla z kredence. „A co tvůj poker?“

Manžel se zamyslel, pak se usmál a prohlásil: „Budu pauzovat. A stejně bude lepší, když zůstanu doma. Aspoň má kdo dávat pozor na zraněného synka.“

„Nezapomeňte se najíst, lidičky,“ nabádala je Brynn. „A nádobí mi nechejte ve dřezu. Umyju ho, až se vrátím. Nezdřím se déle než dvě hodiny.“

„Tak jo,“ souhlasil Graham, a všichni věděli, že nádoby umyje.

Brynn si oblékla koženou bundu, lehčí než služební parka.

„Až tam dojedu, ozvu se a dám vám vědět, kdy se asi vrátím.“

Omlouvám se za ty karty, Grahame.“

„Ahoj,“ rozloučil se bez ohlednutí a vysypal špagety do vroucí vody.

KOPCOVITÁ KRAJINA severně od Humboldtů připomíná pravidelnými pruhy žírných pastvin vzájemně oddělenými nízkými laťkovými či živými ploty a kamennými zídkami vícebarevnou šachovnici. Slunce klesalo za pahorky na západní straně údolí a v jeho šikmých paprscích vypadaly pasoucí se krávy a ovce jako přerostlé dekorace uprostřed trávníků. Každých pár set metrů lákaly poutače důvěřivé turisty a slibovaly tu domácí sýr a oříškové rohlíčky, tam nugát či javorový sirup a jinde zase nealkoholické nápoje a nábytek z borovicového dřeva. Vinice nabízela exkurzi a ochutnávku ve sklípku. Brynn McKenzieová měla víno ráda a celý život prožila ve Wisconsinu, ale místní produkci nikdy ani neochutnala.

Dvanáct kilometrů za městem však veškerá reklama skončila, jako když utne. Silnice se zúžila ze čtyř pruhů do dvou a z obou stran ji svíraly vzrostlé borovice a duby. Předhůří přešlo v kopcovitý terén a pastviny vystřídal lesy. Jehličnatý porost se střídal s šedivě černými a dosud holými listnatými stromy, na nichž teprve vyrážely první pupeny. Pusté paseky mezi hustými borovicemi působily jako nezhojené jizvy a Brynn uvažovala, jestli lesy padly za oběť kyselým deštům, kůrovci, větru nebo jiné pohromě.

V duchu vyjmenovávala druhy, které poznala. Balzámová jedle, jalovec, tis, smrk, bílý ořech, pár pokroucených vrb, ale převážně dub, javor a bříza. Pod stromy rostly trsy bodláků, ostřice, ambrosie a ostružiníkové keře. Předčasné tání, které zapříčinilo

pohromu na zahradě Grahamova zákazníka, vyhnalo ze země první krokusy a narcisy.

Provdala se sice za zahradníka, ale znalosti místní flóry od manžela nezískala. Poučila se v rámci vykonávání své profese. Nespoutaný nárůst počtu metamfetaminových laboratoří v odlehlých venkovských oblastech Spojených států způsobil, že strážci zákona, jejichž hlavní náplní práce donedávna bylo pokutování neukázněných řidičů, se nyní museli účastnit razíí na výrobce drog v zapadlé divočině.

Brynn patřila k hrstce šerifových zástupců, kteří se pravidelně hlásili do každoročního opakovacího taktického kurzu, pořádaného státní policií v Madisonu. Jeho součástí byl nejen nácvik útoku a zatýkání, ale také poznávání rostlin – které jsou nebezpečné a které třeba vhodné ke krytí (i mladý doubek dokáže spolehlivě zastavit nebo alespoň odchýlit kulku vypálenou z nevelké vzdálenosti).

Než nastartovala, posunula si pouzdro s devítimilimetrovou pistolí značky Glock více na bok, ale i tak ji hranatý závěr zbraně tlačil kvůli užší sedačce a bezpečnostnímu pásu do kyčle. Marná sláva, v hondě není zdaleka tolik místa jako v hlídkovém voze Crown Victoria, který úřad šerifa v Humboldtů používá. Brynn si povzdechla. Zítra tam bude mít modřinu. Znovu si poposedla a pustila rádio. Zkusila veřejnoprávní stanici NPR, pak country hudbu, zprávy, předpověď počasí. Nic ji nezaujalo a zase rádio vypnula.

Cestou mýjela malé nákladní automobily a dodávky, ale postupně jich ubývalo, až měla silnici sama pro sebe. Vrcholky kopců ztratily původní zaoblenost, byly najednou holé, kamenité, rozeklané. Rostlinstvo napovídalo, že se blíží k oblasti jezer. Místo pastvin rašeliště zarostlé orobincem, rachtou trojlistou a stříbrnou i zlatou leskníci. Uprostřed močálu stála nehybná volavka, která upírala pohled na projíždějící vozidlo a sledovala ho zobákem.

Brynn se zachvěla. Venku mohlo být tak třináct patnáct stupňů, ale pohled na pochmurnou scenerii mrazil.

Rozsvítila reflektory a v té chvíli jí zazvonil mobil. „Ahoj, Tome.“

„Ještě jednou dík, že se tam jedeš mrknout, Brynn.“

„Jasně.“

„Nechal jsem Todda, ať to prověří.“ Vysvětlil, že se stále nedaří navázat spojení s mobilními telefony obou pohřešovaných. Podle dostupných informací měli být v domě pouze Steven a Emma Feldmanovi a bývalá Emmina spolupracovnice z Chicaga, která jela s nimi.

„Jenom ti tři?“

„Tak jsem to slyšel. Feldmanovi jsou úplně normální dvojice. Manžel pracuje pro město. Zato jeho žena... Prostě právnička u velké firmy v Milwaukee. Je docela dobře možné, že při práci na nějakém případu nebo smlouvě narazila na rozsáhlý podvod.“

„Jakého druhu?“

„Detaily neznám. Zmínil se mi o tom jeden kamarád, co dělá u policie v Milwaukee.“

„Takže může být důležitá svědkyně nebo ten, kdo na případ upozornil.“

„Právě to jsem měl na mysli.“

„A ten telefonát na devět set jedenáct... Co přesně ten člověk řekl?“

„Jenom ‚tohle‘.“

Chvíli čekala. „Cože? Asi jsem se přeslechla.“

Šerif se zasmál. „Nepřeslechla. Řekl jediné slovo. *Tohle*. T-o-h-l-e.“

„A víc nic?“

„Víc nic. Ale mohl by z toho být velký případ,“ pokračoval Dahl. „Todd mluvil s pobočkou FBI v Milwaukee.“

„Takže jsou do toho zapojení federálové? Hm... Vyhrožoval jí někdo?“

„Prý ne. Ale můj táta říkával, že kdo vyhrožuje, ten ti nic neudělá. A ten, kdo ti ublíží, nevyhrožuje.“

Brynn poskočilo srdce. Zlou předtuchou, pochopitelně, ale také vzrušením. Nejzávažnější zločin nesouvisející s provozem motorových vozidel, na který v minulých měsících narazila, spáchal psychicky narušený puberták, který baseballovou pálkou rozbil výkladní skříň v nákupním středisku Southland Mall a ohrožoval zákazníky. Událost mohla skončit tragicky, ale jí se

podařilo situaci uklidnit krátkým rozhovorem mezi čtyřma očima a úsměvem do pološílených očí. Tep se jí tehdy zrychlil jen nepatrně.

„Buď opatrná, Brynn. Nejdřív si to místo prohlídni z dálky, abys na někoho nenarazila. Kdyby se ti cokoliv nezdálo, ohlas to a čekej.“

„Jasně,“ řekla nahlas, ale v duchu dodala: Jen kdyby bylo nejhůř. Zaklapla mobilní telefon a odložila ho do přihrádky na nápoje.

To jí připomnělo, že má žízeň – a taky hlad. Jenže s tím bude muset počkat. Na posledních patnácti kilometrech projela kolem čtyř restaurací a všechny měly zavřeno. Zjistí, co se stalo u jezera Mondac, a vrátí se ke Grahamovým špagetám.

Z nějakého záhadného důvodu si vzpomněla na večere s Keithem. Její první manžel také rád vařil. Většinu společných večerí připravil on, pokud zrovna nezůstal v práci i na odpolední směnu.

Sešlápla plynový pedál a znovu si pomyslela, že mezi akcelerací její hondy a služebního hlídkového vozu je stejný rozdíl jako mezi čerstvými brambory z Idaha a mraženými hranolkami ze supermarketu.

No vida, zase myslí na jídlo.

„CHLAPE ZATRACENEJ, nechal ses postřelit.“

V pokoji pro hosty v přízemí Feldmanova domu mžoural Hart na levý rukáv své košile. I v šeru místnosti se zataženými závěsy poznal, jak hnědá látka ještě více tmavne krví. Kulka ho zasáhla do předloktí. Jeho kožená bunda ležela na podlaze a on sám se svalil na postel.

„No jo, tak se na to podíváme.“ Hubený čahoun Lewis se zatahal za náušnici se zeleným kamínkem na řetízku a začal zraně-

němu opatrně vyhrnovat manželku. Hart doufal, že konečně přestal s těmi svými zbytečnými a otravnými poznámkami.

Oba muži si stáhli rukavice i masky, které jim kryly obličej.

„Dávej bacha, čeho se dotýkáš,“ ucedil Hart a ukázal bradou na holé ruce svého společníka.

Lewis jeho radu okázale ignoroval. „To teda bylo překvapení, Harte. Ta čubka nás pěkně dostala. Něco takového jsem vůbec nečekal. Co je sakra zač?“

„Nemám tušení, Lewisi,“ odpověděl Hart trpělivě a díval se, jak se zvedá opona rukávu a odhaluje předloktí. „Odkud bych to měl vědět?“

„Bude to brnkačka, Harte. Prakticky žádné riziko. Uvnitř budou jen ti dva a sousední baráky prázdné. Rangeri v parku normálně nehlídkují a nejbližší policajti sedí kilometry daleko.“

„Budou ozbrojeni?“

„Děláš si srandu? Jsou to lidi z města. Ona právnička, on sociální pracovník.“

Hart nedávno překročil čtyřicítku. Měl podlouhlou hlavu, a když si sundal masku, vlasy mu spadly pod uši přilepené k lebce. Neustále si odhrnoval černé prameny z obličeje, ale pokaždé se vrátily. Nerad chodil s holou hlavou a doma si pořídil sbírku čepic a klobouků. Pokrývka hlavy kromě toho odpoutá pozornost od tváře. Pokožku měl hrubou a drsnou. Odjakživa, nebyl to pozůstatek po pubertálních uhříkách.

Zíral na černý otvor po kulce obkroužený žlutým a purpurovým prstencem. Z rány vytékal úzký pramínek krve. Střela prošla svalem. Dva centimetry vlevo a byla by ho minula, dva centimetry vpravo a roztránila by kost. Má to pokládat za štěstí, nebo za smůlu?

„Nepulzuje,“ řekl Hart sám pro sebe i Lewisovi. „To znamená, že nebyla zasažena tepna. Nepodíval by ses tu po nějakém lihu, kostce mýdla a čistém plátnu na obvaz?“

„Klidně.“

Lewis se odšoural a Harta bůhví pokolikáté napadlo, jak si může někdo nechat vytetovat červenomodrý keltský kříž zrovna na krk.

„Žádnej líh tu nemaj,“ zavolał Lewis z koupelny. „Ale v baru jsem si všimnul whisky.“

„Lepší by byla vodka. Whisky moc smrdí a může tě prozradit. Nezapomeň na rukavice.“

Zdálo se mu to, nebo opravdu slyšel otrávený povzdech?

Lewis se za chvíli vrátil s láhví vodky a rozsvítil. Průzračný nápoj samozřejmě nebyl cítit tak silně jako whisky, ale Hart přesto poznal, že si Lewis řádně přihnul. Ještě že si vzal rukavice. Zvedl láhev a nalil mu tekutinu na ránu. Hart palčivou bolestí zalapal po dechu a předklonil se s pohledem soustředěným na obrázek pověšený na stěně. Ryba vyskakující z vody po mouše. Kdo si takovou mazanici může koupit?

„Fuj...“

„Doufám, že mi tu nevomdlíš, chlape,“ poznamenal Lewis a svému společníkovi tím rozhodně na náladě nepřidal.

„Hovno...“ Hartovi klesla hlava a zatmělo se mu před očima, ale pak se zhluboka nadechl a za pár vteřin nevolnost pominula. Vzal mýdlo a začal je roztírat po ráně.

„Proč to děláš?“

„Kauterizuju ránu. Zastaví to krvácení.“

„Nekecej, fakt?“

Hart zkusil zvednout paži. Po jisté námaze poslechla a ani to moc nebolelo. Zaťal pěst. Stisk sice slabý, ale svaly a nervy fungovaly.

„Děvka jedna zasraná,“ ucedil Lewis.

Hart se nechtěl vysilovat zbytečným vztekem, spíš cítil úlevu. Místo hladkého průstřelu paže mohl skončit s kulkou v hlavě.

Zřetelně a do nejmenších detailů si vzpomínal, jak stál v kuchyni a škrábal si přes masku obličej, když náhodou zvedl zrak a postřehl před sebou jakýsi pohyb. Vzápětí se ukázalo, že se díval do zrcadla a viděl odraz ženy, která stála za ním a zvedala ruku s pistolí.

Hart uskočil v okamžiku, kdy stiskla spoušť, a otočil se, aniž postřehl, že dostal zásah. Dvakrát po ní vystřelil ze svého glocku, ale netrefil a žena utekla. Lewis, jenž měl být druhý na řadě, se rovněž otočil a pustil sáček, který právě vytáhl z chladničky.

Pak zvenčí zaznělo několik ran a Hart věděl, že útočnice střílí na pneumatiky obou automobilů, takže ji nebudou moci pronásledovat.

„Někdo nedával bacha,“ prohlásil Hart zlověstně.

Lewis se na něj podíval, jako kdyby obvinění platilo jemu, což byla samozřejmě pravda – vyzáblý dlouhán se v té chvíli měl zdržovat v obýváku, ne v kuchyni. Hart však toto téma dál nerozváděl.

„Co je ta ženská sakra zač?“ zopakoval Lewis otázku.

Odpověď získali, když v obývacím pokoji našli její kabelku, miniaturní taštičku, která obsahovala rtěnku, řasenku, několik bankovek a mincí a platební karty.

„Michelle,“ utrousil Hart, když se podíval na kreditku společnosti Visa. „Jmenuje se Michelle.“

Tahle Michelle ho před chvílí postřelila.

Hart sykaje bolestí přešel po sešlapaném hnědém koberci ke dveřím obývacího pokoje, cvakl vypínačem a vyhlédl na dvorek před domem. Po střelkyni ani památky. Lewis zamířil ke kuchyni. „Taky tam zhasnu.“

„Nechod tam. Nech svítit. Na oknech nejsou závěsy. Mohla by tě vidět.“

„Nesýčkuj, ty posero. Ta čubka je dávno za horama.“

Hart se zachmuřeným výrazem sjel očima ke zraněné paži. *Chceš to risknout?* ptal se jeho pohled. Lewis pochopil. Přemístili se k oknům a znovu vyhlédli před dům. Nikde nikdo, jen stěna hustého lesa. Žádná světla, žádné stíny pohybuující se v šeru. Nedaleko kvákaly žáby. Kolem oken klikatě proletěli dva netopýři.

„Škoda, že jsem ten trik s mejdlem neznal dřív,“ zasnul se Lewis. „Fakt chytrý. Kdysi jsme si s bráchou vodskočili do Green Bay. Jen tak, vočíhnout cvrkot. Chtělo se mi chcát, tak jsem si stoupnul ke kolejí. Ale než jsem ho vytáh, skočil na mě zezadu chlap se sekáčkem na maso. Zkurvenej bezděk. Seknul mě až na kost. Krvácel jsem jak podříznutý prase.“

Proč mi to vykládá? pomyslel si Hart. Copak musí tou klapačkou furt mlátit?

„Ale že jsem mu to potom nandal, Harte. Ten den poznal, co je bolest. A vůbec nevadilo, že jsem krvácel. Von z toho vyšel mnohem hůř, to ti teda povím.“

Hart si stiskl ránu a přestal vnímat bolest. Pořád tu byla, ale odsunul ji dozadu za ostatní pocity. Sevřel v ruce matně černou pistoli a příkrčený se vyplížil před dům. Nikdo po něm nevystrčil. Všude klid, žádné šustění v křovinách. Lewis se k němu připojil. „Jsem ti říkal, že je ta čubka pryč. Toudle dobou už bude na půli cesty k silnici.“

Hart se podíval k vozidlům a ušklíbl se. „Čum na to.“ Feldmanův mercedes i ford, který Hart ráno ukradl, měly prostřelené dvě pneumatiky. Kola se rozměrově lišila, takže nemohli použít rezervu z druhého auta.

„Do prdele!“ zaklel Lewis. „To abysme vyrazili na stopa, co říkáš?“

Hart hleděl na okolní hluboké lesy ponořené do hustého šera. Neuměl si představit lepší úkryt. Zatraceně! „Zkus, jestli by se nedala jedna zalepit,“ ukázal na dvě splasklé pneumatiky fordu.

„Kurva,“ odsekl Lewis. „Nejsem žádný mechanik, jasný?“

Hart se přinutil ke klidu. „Já bych to udělal, ale tohle by mi dost vadilo,“ zvedl zraněnou paži.

Hubeňour se zatahal za zelený kamínek, který mu visel z ucha, a našťavaně vykročil k autu. „A co teda budeš dělat?“

Co asi, ty pitomče? pomyslel si Hart a s glockem u boku se vydal stejným směrem, kterým viděl utíkat Michelle.

DVANÁCT KILOMETRŮ od jezera Mondac působil terén neutrálně až nepřátelsky. Pusté zalesněné kopce neoživovala jediná farma, strmé rozeklané útesy dodávaly krajině pochmurný ráz.

Brynn McKenzieová projela Clausenem, městečkem, které se pyšnilo třemi benzinovými pumpami, z nichž dvě dávno nefungovaly, několika obchody (potravin, domácí potřeby a autosou-

částky) a vrakovištěm. Šipka ukazovala směr k restauraci Subway, jenže pět kilometrů daleko. Plakát ve výloze Quik Martu lákal na horké párky, ovšem to by podnik musel být otevřený. Přes ulici stála honosná budova postavená v tudorovském stylu; měla všechna okna vybitá a prolomenou střechu. Tabule nad vchodem hlásající *Výhradně dívčí obsluha* jistě znamenala velké lákadlo pro všechny místní kluky, ale nejspíš visela příliš vysoko nebo byla hodně pevně přišroubovaná, protože všem pokusům o krádež dosud odolala.

Pak Brynn nechala za zády i tuto výspu civilizace a vjela do nefalšované skalnaté a lesnaté divočiny, tu a tam přerušené zanedbanou mýtinou. Ne že by zde nikdo nežil, ale nemnohé bungalovy či odstavené obytné přívěsy, z jejichž komínů stoupal k nebi kouř, stály daleko od silnice a jejich špinavá okna hleděla jako ospalé oči. Kamenitá půda neumožňovala farmaření a místní obyvatelé jistě dojíždějí svými rezavými pick-upy nebo dovozovými ojetinami za prací jinam. Pokud tedy vůbec pracují.

Dlouhé kilometry potkala Brynn jen tři osobní a jeden nákladní automobil, v jejím směru nejel nikdo, ani před ní, ani za ní.

V 18.40 minula návěští avizující kempink v národním parku Marquette o patnáct kilometrů dál po silnici. *Otevřeno od 20. května*. To znamená, že to k jezeru Mondac není daleko. O několik minut později dojela k odbočce a k velké tabuli, která hlásala:

LAKE VIEW DRIVE
SOUKROMÁ CESTA
VJEZD ZAKÁZÁN
NEVEŘEJNÝ PŘÍSTUP K JEZERU
PORUŠENÍ ZÁKAZU JE TRESTNÉ

Abyste se nepo...

Navzdory varování odbočila na nezpevněnou vozovku a musela okamžitě zpomalit. Malá honda přesto nepříjemně poskakovala na hrbolech a výmolech a Brynn zalitovala, že si nevzala Grahamův pick-up. Podle instrukcí, které dostala od Todda, musí po polní cestě ujet zhruba dva kilometry a dostane se k prázdninovému domku Feldmanových na adrese Lake View 3. Todd

dodal, že jejich příjezdová cesta je dlouhá jako dvě fotbalová hřiště. „Tak to aspoň vypadá na internetu.“

Brynn pomalu projížděla tunelem stromů a keřů po koberci spadaného listí. Moc jehličnanů podél cesty nerostlo a oku se nabízel pohled na holé větve a šedivou kůru.

Pak se vozovka rozšířila a po pravé straně se mezi řídce rostoucími vrbami, borovicemi a tsugami objevila hladina jezera. Brynn velké vodní plochy nikdy nelákaly, z mnoha důvodů se cítila lépe na suché zemi. Když ještě žila s Keithem, jezdívali na jeho naléhání do státu Mississippi na pobřeží Mexického zálivu. Brynn dělila svůj čas mezi čtení a vodění Joeyho do lunaparků a k moři, kdežto Keith trávil chvíle volna v kasinu. Neměla to tam bůhvíjak ráda, ale voda běžová zvířeným pískem líně pleskala o pláž a byla stejně teplá a příjemná jako místní lidé. Zato jezera tady v horách jí připadala bezedná a ledově studená a náhlý přechod mezi skálou a černou hladinou vyvolával mrazení. Bezmocný člověk se mohl snadno stát obětí hadů nebo pijavic.

Vzpomněla si na další kurz, který absolvovala u státní policie, na seminář o vodním záchranářství a bezpečnosti. Konal se u podobného jezera, a přestože úspěšně zvládla praktickou část – zachránit umělou pannu z potopeného člunu –, vůbec se jí to nelíbilo.

Nyní se pozorně rozhlížela a pátrala po lidech v ohrožení, ale nikde neviděla ztroskotanou loďku, nabourané auto ani požár.

A nikde žádný narušitel.

Zatím se nesetmělo natolik, aby bez světel neviděla, a tak zhasla reflektory, aby na sebe předčasně neupozornila. Podřadila na jedničku a doufala, že tak způsobí co nejméně hluku, i kdyby jí pod pneumatikou praskla suchá větvička.

Minula první dva domy u soukromé ulice, temné a zasazené na konci dlouhé příjezdové cesty vinoucí se mezi stromy. Velká stavení s nejméně čtyřmi či pěti pokoji působila střízlivě, důstojně, staře – a bezútešně. Jako kulisy v úvodní scéně rodinného dramatu: usedlost se zabeđenými okny a příběh vyprávěný prostřednictvím návratů do šťastnější minulosti.

Brynnin vlastní bungalov, který si koupila poté, co jí Keith proplatil její polovinu domu, v němž po svatbě bydleli, by se do

každého ze sídel u jezera pohodlně vešel a ještě by půlka zůstala prázdná.

Honda se ploužila dál a projela kolem holé mýtiny, kde Brynn mezerami mezi jedlemi, smrky a tsugami zahlédla vlevo daleko před sebou část domu s popisným číslem tři. Feldmanova prázdninová rezidence byla ještě větší než usedlosti jejich sousedů, i když postavená ve stejném stylu. Z komínu se kouřilo a okna byla většinou temná, ale za několika závěsy v zadním traktu a v patře se svítilo.

Jela dál a dům se jí ztratil za hustým borovým porostem. Sáhla si k boku a pro jistotu poklepala na pažbu glocku. Ne že by byla pověřivá, tohle gesto si osvojila před mnoha lety. Díky němu přesně věděla, kde má zbraň, kdyby byla nucena rychle tasit. Naposledy pistoli nabíjela minulý týden. Třináct nových nábojů. Ani jejich počet nediktovala pověřivost, nýbrž praktická potřeba. S tolika kulkami se může směle postavit každému překvapení, na které v okrese Kennesha narazí, a kromě toho musela vyvinout veškerou sílu v prstech, aby kluzké mosazné nábojnice do zásobníku na patnáct nábojů vůbec nastrkala.

Tom Dahl trval na tom, aby všichni zástupci alespoň jednou měsíčně trénovali na střelnici, ale Brynn tam chodila co dva týdny. Věřila, že schopnost přesně střílet bude potřebovat jen málokdy, ale když už, může jí zachránit život, a každé druhé úterý spotřebovala několik krabiček munice značky Remington. Z těch několika přestřelek, k nimž se připletla – vesměs s opilci nebo sebevražednými maniaky –, si odnesla poučení, že výměna výstřelů s jinou lidskou bytostí je záležitost natolik chaotická, hlučná a děsivá, že člověk potřebuje každou, i tu sebemenší výhodu, která se mu naskytne. A právě zde hraje velkou roli schopnost rychle vytasit zbraň a stisknout spoušť bez velkého přemýšlení, v podstatě automaticky.

Minulý týden musela pravidelný nácvik střelby vynechat, protože Joey měl jinou nehodu (porval se ve škole), ale hned druhý den si střelnici rezervovala už od šesti hodin ráno a pořád ještě rozzlobená na syna vystřílela dvě krabičky po padesáti nábojích. Zápěstí ji po tom cvičení bolelo až do večera.